

Pastýřský list k zakončení Svatého roku 2025

(přečtete při bohoslužbách o svátku Svaté rodiny 28. prosince 2025)

Bratři a sestry,

v tomto svátečním dni Svaté rodiny uzavíráme v diecézi slavení Svatého roku 2025. Byl to rok, jehož klíčovým slovem byla NADĚJE. Rád bych proto poděkoval vám všem, kteří jste se jako poutníci naděje k prožívání jubilea připojili modlitbou, putováním či sdílením naděje. Dnes se s vděčností ohlížíme zpět, abychom rozpoznali, jakým způsobem nás Pán během tohoto času vedl. Zkusme si v této chvíli každý z nás připomenout, co jsme v jubilejním roce od Boha přijali.

(chvilě ticha)

Je to jistě velké bohatství zkušeností, které si neseme. Pojďme se ale také dívat, kam nás Bůh zve dál. A nechme se v tomto přemýšlení inspirovat slovy evangelia dnešního svátku.

Evangelista Matouš nás nejprve uvádí do neklidné noci, kdy se „**zjevil Josefovi ve snu anděl Páně a řekl: »Vstaň, vezmi dítě i jeho matku, uteč do Egypta«.**“ Svatá rodina se vydává na cestu, kterou si sama nevybrala. Je to cesta do nejistoty, přesto je to cesta vedená Bohem. Také Jubilejní rok nás učil, že naděje se nerodí z jistot, ale z důvěry v Boží věrnost. Josef nevede dlouhé řeči, ale v důvěře jedná. Cílem jeho jednání je záchrana rodiny, tedy společné dobro. Svatá rodina putuje společně – a právě v tom je její síla. Tento obraz je pro nás hlubokou inspirací. Církev, i ta naše diecézní, není společenstvím jednotlivců kráčejících vedle sebe, ale rodinou, která se učí nést jeden druhého, a to vždy v naději, že nás všechny vede Pán. Jubilejní rok končí, ale naděje trvá.

Vstupujeme do nového roku, v němž si budeme připomínat 30 let od založení naší diecéze. Je to chvíle, kdy chceme děkovat za Boží milosti i za všechny, kdo tuto diecézi tvořili a tvoří. Zároveň se chceme ptát, kam nás Bůh vede dnes, ve vyhnanství doby, v níž soukromé má přednost před společným a budoucnost se zdá nejistá. Egypt nebyl pro Svatou rodinu cílem, ale útočištěm. Byl místem čekání a skrytosti. Také v životě církve a lidské společnosti existují období, kdy se zdá, že se věci nehýbou vpřed, kdy jsme vystaveni nejistotě nebo únavě. Pro nás může být Egyptem situace, kdy s námi děti nesdílejí víru, kdy se zdá, že lidem kolem nás Bůh nechybí, když se cítíme unavení z vytrvalé služby, která jako by nepřinášela zázračné výsledky. Právě tehdy jsme zváni k trpělivosti a důvěře.

V příhodný čas ale znovu zaznívá Boží výzva: „**Vstaň, vezmi dítě i jeho matku a jdi do izraelské země.**“ Naděje nikdy nezůstává jen čekáním, je také výzvou. V dnešním Egyptě, tedy v těžkostech současnosti, je diecézní společenství povoláno vydat se v naději společně na cestu k budoucnosti. Cestu, kterou se chceme vydat, představuje synodální způsob myšlení a jednání, ke kterému nás pozval již zesnulý papež František. Tento způsob nás učí vzájemně si naslouchat, hledat a nést odpovědnost jeden za druhého.

Po letech přípravy a synodálních jednání vstupujeme v církvi do realizační fáze Synody o synodalitě, jejíž závěry chceme uvádět do praxe. Mnohé se již v naší diecézi

daří realizovat: Probíhá formace laiků pro službu ve farních pastoračních radách; podporuje se evangelizační úsilí se zapojením stále většího množství dobrovolníků; rozvíjí se pastorační péče pro ty, kteří se cítí z církve vyloučení, a mnoho dalšího. Zároveň se diecézní synodální tým bude v novém roce zabývat dalšími možnostmi, jak synodální způsob myšlení a jednání více přibližovat farnostem a pomáhat si jej osvojit. Někdy není snadné opustit zavedené způsoby myšlení, ale stále znovu se musíme pokoušet, aby synodální cesta zodpovědnosti každého z nás byla nejen úkolem, ale také radostí.

Evangelní vyprávění končí prostou větou: „***Šel tedy a usadil se v městě, které se jmenuje Nazaret.***“ Nazaret v té době není místem, které by přitahovalo pozornost. Nevede k němu žádná slavná cesta a dějiny jej dlouho mýjely bez povšimnutí. A přece právě zde se Bůh rozhodl, že jeho Syn bude růst, učit se lidské řeči, práci i vztahům. V tichu Nazareta se rodí to, co jednou promění svět. Tato skutečnost promlouvá i k církvi v dnešní době. Budoucnost církve se netvoří především ve výjimečných okamžicích, ale v každodenní věrnosti, v modlitbě rodin, v obětavé službě, v trpělivém naslouchání a schopnosti kráčet společně. Právě v tom má synodální smýšlení svůj skutečný domov. Tak se i naše diecéze může stávat nazaretskou rodinou, místem z něhož vyrůstá naděje pro budoucnost. Už v Nazaretě se naplňují pozdější Ježíšova slova: „***Kde jsou dva nebo tři shromážděni v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich.***“ (Mt 18,20)

Kde jsou dva nebo tři... Právě tato slova se stanou mottem pro následující rok výročí vzniku naší diecéze. Budou nám připomínat, že síla církve je v přítomnosti Krista uprostřed jeho lidu. Když se dva nebo tři scházejí v jeho jménu – v rodinách, ve farnostech, ve společenstvích –, vzniká živá komunita, kde se rodí naděje, sílí víra a zraje láska. A právě tato každodenní věrnost a společné kráčení vpřed učiní naši diecézi společenstvím, které přináší světlo a naději pro církve i pro svět.

Na tuto společnou cestu vám žehnám.

Váš + biskup Martin